

Arrest

nr. 138 250 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 15 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LAMBRECHT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor elk van de verzoekende partijen. Dit is de bestreden beslissing:

“2° niet aan de terugkeerverplichting voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.10.2013, dat hem werd betekend op 13.11.2013. Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 08.07.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing niet in concreto motiveert om welke reden een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Verzoekers voeren aan dat het niet duidelijk is waarop de bestreden beslissing zich steunt om te besluiten dat nog geen stappen werden ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Verzoekers menen tevens dat zulks niet verduidelijkt waarom gekozen werd voor een termijn van twee jaar.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat betrokkenen geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hun betekend op 13 november 2013 en dat verzoekers nog geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Verder wordt erop gewezen dat verzoekers een aanvraag hebben ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers betogen dat niet is gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod gaan zij ten onrechte voorbij aan het gegeven dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekers nadat hun een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend niet alleen niet het grondgebied vrijwillig hebben verlaten, maar ook een aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit laatste gegeven heeft betrekking op de termijn van het inreisverbod, zo blijkt onmiskenbaar uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. Verzoekers kunnen derhalve op dit vlak niet worden bijgetreden. De verwerende partij heeft gemotiveerd om welke reden een termijn van twee jaar wordt opgelegd en moet derhalve niet motiveren waarom “geen termijn van bijvoorbeeld één

jaar, maar ook niet drie jaar" is bepaald, maar moet verzoekers inzicht geven en er blijk van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. In casu is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het komt aan verzoekers toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van twee jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Van enig automatisme geeft de bestreden beslissing immers, gelet op het hiervoor gestelde, geen blijk. Verzoekers blijven daartoe volledig in gebreke. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van artikel 74/11, § 1 is aannemelijk gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC